

TKP'nin SESİ

19.12.976.

Bu geyinımızda, SBKP MK genel sekreteri Brejnef yoldaşın 70'ci doğum yıldönümü ile ilgili kompozosyonumuzu ve Avrupa kapitalist ülkeleri komünist ve işçi partilerinin Düsel dosfta düzenlediği "Çokuluslu şirketlerin politikasına karşı savaşta ortak savaşım sorunlarına hasredilen işçi toplantısında TKP'si temsilcisinin konuşmasını dinliyeceksiniz.

Burası TKPNin SESİ. D. D. önce kompozisyonumuzu veriyoruz.

" TKP'nin Sesi:"

Avrupa kapitalist ülkeleri Komünist ve İşçi Partilerinin
Düsseldorf'ta düzenlediği "Çok uluslu şirketlerin politi-
kasına karşı savaşta ortak savaşın sorunlarına" hasredilen
işçi toplantısında TKP temsilcisinin yaptığı konuşma: ^{nih}

*bir şeyini diyor
yeterince.*

Değerli yoldaşlar,

Her şeyden önce bu toplantıyı tertiplediğinden ve elverişli ça-
lışma şartları yarattığından ötürü Alman Komünist Partisi (DKP')li
yoldaşlara candan teşekkür ederiz.

Kapitalist düzenin bunalımlarını, bu bunalımların sosyal, ekono-
mik, politik alandaki görüntülerini, sonuçlarına hep biliyoruz. Devlet
tekelci kapitalizmi egemenliğinde olan gelişmiş kapitalist ülkelerin-
de bunalım devresel olmaktan çıkıp, sürekli hale gelmiştir. Bu süre-
klilik içinde zaman zaman görülen iniş çıkışlar, hafifleme ve şiddet-
lenmeler onun süreklilik niteliğini değiştiriyor. İşsizlik, enflasyon
gittikçe artıyor. İşsizliğin artmasıyla meydana gelen stoklara, sür-
prodüksiyona rağmen fiyatlarda artış sürekli. Gelişmiş kapitalist
ülkelerdeki hükümetlerin, uzmanların başlıca sorunu, enflasyonun yıllık
hızını düşürmek ve genellikle enflasyonu frenlemektir. Ne var ki,
devlet tekelci kapitalizmi enflasyonla işsizliğin artmasından birini
tercih eder gibi, belalardan bela seçmek durumundadır. Yatırımların
frenlenmesiyle az bir miktar enflasyon frenlenebiliyor, fakat bu
sefer işsizlik artıyor. İşsizliği azaltmak için yatırımlara hız ver-
mekle enflasyon artıyor. Demek oluyor ki, kapitalist düzen enflasyonu
durdurmak, işsizliği önlemek olanaklarını yitirmiştir. Halk yığınla-
rını ezen, onların satın alma kabiliyetini sürekli olarak düşüren
kapitalizmin bu iki ve birbirinden ayrılmaz, tedavi bulmaz hastalığı
sömürüyü talan biçimlerine dönüştüren yöntemler olarak beliriyor.
Tekellere, çok uluslu şirketlere sömürüyü en son haddine ulaştırmak,

talan sağlamak ve olağanüstü birikimler elde etmek olanağını veriyor. Gelişmiş kapitalist toplumda vurgunlar, sömürü yoğunlaştıkça kapitalist toplum düzeninin temellerini sarsan bunalımlar da artıyor. Tekelci burjuvaziyle tekeller dışı kalan burjuvazi arasında ,orta tabakalar arasındaki çelişki ve çatışmalar arttığı gibi işçi sınıfının büyük tekellere karşı savaşımı daha geniş ölçülere ulaşıyor. Bilimsel, teknik kadroların önemli bir kısmı, hattâ orta tabakalardan bir kesim işçi sınıfının savaşımının yanında yer alıyor.

Bu bunalımların önemli noktalarından biri de, gelişmiş kapitalist ülkelerde egemen olan devlet tekelci kapitalizmi ile az gelişmiş ülkeler arasındaki çelişkinin artmasıdır. Bilindiği gibi, gelişmiş kapitalist ülkelerin ekonomisi, özellikle sanayii az gelişmiş ülkelere sağlanan ham, yarı ham maddelere dayanmaktadır. Enerji kaynağının önemli bir kısmı da bu ülkelere sağlanmaktadır. Az gelişmiş ülkelerin petrol ve öteki hammadde kaynakları çok uluslu tekeller tarafından talan edilmekte ve gelişmiş kapitalist ülkelerin sanayi çarkı, ekonomisinin önemli bir kısmı az gelişmiş ülkelere talan edilen bu maddelerle dönmektedir. Anti-emperyalist hareketin içinde olan, ulusal zenginliklerine sahip çıkmakta olan halkların bu yönde savaşmaları arttıkça tekelci kapitalizmin bunalımları da yoğunlaşmaktadır. Fakat bu bunalımlar içinde çok uluslu tekellerin gerek az gelişmiş ülkeler emekçilerini, gerekse metropol emekçilerini sömürerek büyük birikimler sağladıkları da bir gerçektir. / Sömürü düzeninin yarattığı bunalımlara tekeller arası rekabetin, boğuşmaların ve konsantrasyon savaşımının da bunalımlara sebep olduğu bir gerçektir. / Lenin'in de tespit ettiği gibi , kapitalizmin rekabet çağını aşmış olmasına ve tekellilik düzeyine gelmiş olmasına rağmen tekellerarası rekabetin tamamen ortadan kalkmadığı da bir gerçektir. Güçlü tekeller zayıfları yutmaya devam ederken bir yandan da hammadde kaynaklarına, sürüm pazarlarına egemen olmak için boğuşmalar da sürüp gitmektedir.

Türkiye, tekelci kapitalizmin egemen olduğu bir ülke olduğundan

onların yarattığı bütün bunalmaları fazlasıyla Türkiye toplum yaşamına yansımaktadır. Türkiye'deki çok uluslu tekeller, holdingler, Ortak Pazar ve Birleşik Amerika tekellerinin bir uzantısıdır. Türkiye'deki büyük toprak sahipleri veya büyük ticaret burjuvazisi tarafından çok uluslu tekellerin katkısıyla meydana gelmişlerdir ve bugün Türkiye'de iktidar ve egemenlik çok uluslu tekellerin, büyük toprak beylerinin, büyük ticaret burjuvazisinin elindedir. Bundan başka Amerikan-Ortak Pazar silâh tekelleri Türkiye'deki ^{ist} militarist klikle bütünleşerek ordunun silâh ve malzemesinin sağlanmasında aracı durumunda olan, fakat aynı zamanda ekonominin öteki dallarında da yatırımları olan bir tekel yaratmışlardır: Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK).

Son zamanlarda Japonya tekelleri de Türkiye'deki bazı tekellerle, egemen çevrelerle bağ kurmuşlardır. Bazı Türkiye tekelleri Ortak Pazar'la Japonya arasında bağ kurmak, yani iki yönlü bağımlılık ve çıkar politikası yürütmek emelindedirler.

Türkiye'de çok uluslu tekellerle ortaklaşan 50 kadar büyük teke ve holding vardır. Bu holdingler koka-koladan ağır kamyon ve traktörlere kadar üretimin tekelini ellerinde tutmakta ve tekелci fiyatları piyasaya, yani emekçi yığınlarına dayatmaktadırlar. Bu üretim sürecinin montajcılığa, ambalajcılığa dayandığını, tüketime yöneldiğini ve memleket içinde gerçek bir sanayileşmenin ürünü olmadığını da derhal belirtmek gerekmektedir. Çok uluslu şirketlerin ~~yerli~~ yerli-yabancı ortaklıklar ve yatırımlar yoluyla, "yasal" bir şekilde Türkiye'ye girmesi "Yabancı Sermayeyi Teşvik Yasası", "Petrol Kanunu" ile daha derli toplu bir hal almıştır. 1976 yılı başında Türkiye'deki çok uluslu şirketlerin yatırımları 2 milyar 177 milyon Türk Lirasıdır. (1 Dolar - 16 Lira hesabıyla 136 milyon dolardır). Tekelci sermayenin yerli sermayeyle birlikte oluşturdukları ortak tekellerin sermayesi ise, 5 milyar 417 milyon liradır. Firma sayısı bakımından Federal Almanya 24 firmayla başta geliyor. Sermaye iştiraki tutarı itibarıyla ise, Birleşik Amerika 396 milyon lirayla ilk sıradadır. Ticaret Bakanlığının bir raporuna

göre, Türkiye'de imalat, maden ve hizmetler sektöründe faaliyet gösteren 120 büyük şirket vardır. Bunlardan 70'i tamamen yabancı sermayenin elindedir. Diğer 50 şirkette ise, yabancı tekellerin sermaye % hissesi % 17,6 ile % 29,39 oranındadır. İmalât sektöründe 98 büyük kuruluştan 50'si, maden sektöründeki 4 büyük firmanın tümü ve hizmetler sektöründeki 18 firmadan 16'sı yabancı firmaların emrindedir.

Çok uluslu tekellerin yerli büyük sermayeyle ortaklaşa kurdukları 50 kadar holding, Türkiye'nin ekonomik ve politik yaşamına egemendir. Bunlar arasında beşinin, yani Eczacıbaşı, Hacı Ömer, Sabancı, Transtürk, Koç, OYAK politik bakımdan ağır basmaktadır. Koç Holding, başta Amerikan Fort, Mobil, General Elektrik, Uniroyal, İtalyan Fiyat olmak üzere kapitalist dünyanın 34 büyük, çokuluslu tekeliyle işbirliği yapmaktadır.

1961'de kooperatif şeklinde kurulan Ordu Yardımlaşma Kurumu'nun da özel bir yeri vardır. OYAK kısa zamanda en büyük holdingler arasına girmiştir. Subay ve assubayların maaşlarının % 10'ununa ayrılmasıyla oluşan OYAK'ın sermayesi, büyük mağazalar, inşaat firmaları, sigorta şirketleri, geniş bir montaj sanayii alanı, petrol mamulleri üreten sanayi kollarına el atacak bir şekilde, büyük bir hızla büyümüştür. Bu holding tamamiyle NATO'cu militarist paşaların kontrolündedir. Uluslararası silâh tekelleriyle içiçedir. Rüşvetin de rol oynadığı bu işbirliği Lockheed olayında açıkça görülmüştür. Türkiye'de başlıca holdinglerin sözcülüğünü yaptığı, ilişki ve işbirliği kurduğu uluslararası emperyalist tekellerin başında Uniroyal Goodyear, Pirelli, Philips, Schell, Mobil, BP, Mannesmann, Marshal, AEG, Bayer, Chrysler, Fiat, Reno, General Elektrik, General Motors gelmektedir.

Burada şunu da belirtmek gerek ki, yabancı sermaye Türkiye'ye girerken lisans ve patent haklarını sermaye olarak kabul ettirmiştir. Türkiye'ye giren yabancı sermayenin % 38'i lisans ve patent haklarıdır. Nakit olarak gelen yabancı sermaye ise, önemli ölçülere ulaşmamaktadır. Yabancı sermaye yatırımları nispeten az olmakla beraber bunların politik etkenliği büyüktür ve yerli ortaklarıyla beraber egemenliği

ve hükümetleri elde tutmaktadırlar,

Çok uluslu tekellerin yatırımları, Türkiye'de genellikle az yatırımla çok kâr elde edilen alanlara yöneliktir. Lâstik, kimya, ilâç, elektrik cihazları, gıda ve hizmetler sanayileridir. Metal sanayiine ise, Ereğli Demir Çelik Fabrikalarının kuruluşunu öngören özel bir kanunla gelmiştir. Çok uluslu şirketlerin Türkiye'de sağladıkları tekel kârları, kendi ülkelerinde elde ettikleri kârlardan iki veya üç misli fazladır. Meselâ ,İngiliz-Hollanda tekeli olan Unilever -İş Türk Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi 5 milyon lira yatırımla işe başladı. 10 yılda 117 milyon 295 bin lira kâr sağladı. E.R. Kınayip -SOHS ilâçları Anonim Şirketi yalnız bir yılda 7 milyon 79 bin lira kâr sağladı. 4 milyon 600 bin lira ile işe başlayan Türk-Philips teke- li sadece bir yılda 13 milyon 900 bin lira kâr sağladı.

Çok uluslu şirketlerin sömürüsü lâstik ve ilâç kollarında daha da büyüktür. ilâç sanayiinde yabancı sermaye % 60 gibi büyük bir kâr- la çalışmaktadır.

Lâstik alanındaki kârları ise şöyledir: Amerikan U.S. Royal şir- keti bir yılda 16,5 milyon lira, İtalyan Pirelli 11 milyon 251 bin lira, Amerikan Good Year 11 milyon lira kâr elde etmişlerdir. Bu sa- nayi dalında yabancı sermayenin ortalama kârı % 50'dir.

Türkiye'de petrol ithali, pazarlanması, yani tüketimi Schell, Mo- bil ve BP (British Petroleum) gibi emperyalist tekellerin kontrolü altındadır. Bu tekellerin karşısında güçsüz olan Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı bulunmakta ve ortaklık bu dev emperyalist şirkether- den petrol satın almaktadır.

Devlet Planlama Teşkilâtının verilerine göre, yabancı tekelle- rin değişik sanayi kollarındaki finansmanları şöyledir: gıda sanayi- inde % 14,4, kimya sanayiinde % 78,2, ulaşım araçları % 22,1, ilâç sanayii % 52,9, makine ve elektrik tesisatı sanayii % 41,1, giyim sanayii % 22,2, orman ürünleri sanayii % 19,1, kağıt sanayii % 43,2, sabun ve deterjan sanayii % 98,7, margarin % 80, ipekli dokuma

% 48,4, kauçuk % 21,7, tarım ilâçları % 40,9, elektrik ileticileri % 62,~~22~~ 2;

Türkiye'de imalât, sanayii, kendi ham maddesini işleyip mamûl madde haline getiren bir sanayi değildir. Ve genellikle gıda ve tüketim sanayi kollarına yöneliktir. Ayrıca montaj ve ambalaj esasına da dayanmaktadır. Motor sanayii de tamamen montajcılıktır. Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunuyla gelen yabancı sermaye, yerli özel sermaye gibi devlet kredilerinden büyük ölçüde yararlanmaktadır. Hatta yabancı sermaye yerli sanayicilerinden daha fazla kredi alma olanağına sahiptir. Devlet Plânlama Teşkilâtının Türkiye'deki yabancı firmalar arasında yaptığı anket çok ilginçtir. Anket kapsamına giren 38 firmanın toplam sermayesi, 398 milyon liradır. Bu firmalara Türkiye'de bankalar tarafından açılan kredilerin toplamı ise, 480 milyon 870 bin liradır. Bu durum karşısında Türkiye'nin yabancı sermayeyi finanse ettiği gerçeği ortaya çıkıyor.

Emperyalist tekeller Türkiye'de elde ettikleri kârların bir kısmını dışarı transfer ederler, fakat bir kısmını transfer yoluyla yurt dışına çıkaracakları yerde auto-finansman kaynağı olarak Türkiye'de bırakmakta ve kârların işletilmesinden normal faiz oranlarının çok üstünde net gelirler elde etmektedirler.

Çok uluslu tekeller memlekette ucuz iş gücünü ve bol hammadde kaynaklarını, sürüm pazarını sömürerek elde ettikleri tekel kârlarının bir kısmını memlekette bırakmanın başka politik amaçları da vardır. Bu parayı, Türkiye'nin siyasal hayatında etkinliklerini arttırmak için kullanırlar. Gazeteleri, parti yöneticilerini, politikacıları, ~~gen~~ generalleri, gizli ve açık polis şeflerini rüşvetle satın almak. Türkiye'deki anti-emperyalist, demokratik savaşı ezmek için kullanırlar. Bu amaçla Türkiye'de en çok para tutan devlet, Amerika Birleşik Devletleri'dir. Birleşik Amerika'nın Merkez Bankasındaki kontosunda 3 milyar liryı aşan para bu maksatlar için hazır tutulmaktadır.

Teknoloji sorununa gelince: çok uluslu tekeller Türkiye'de teknoloji bakımından da egemendirler. Plân ve projeleri kendi çıkarlarına ve yüksek kâr oranlarına göre çizmektedirler. Getirdikleri teknoloji hem pahalı, hem de eskimiş, geri bir teknolojidir. Memleketin koşullarına uymamaktadır. Daha fazla montajcılığı, ambalajcılığı geliştiren bir teknoloji getirilmektedir. Yabancı tekeller getirdikleri bu teknolojiyle Türkiye'nin hammaddelerini işlemek değil kendi ham ve yarıhammaddelerini Türkiye'ye getirip işlemek amacını güdüyorlar. Örneğin, Mazıdağında bol bulunan fosfat yataklarının değerlendirilmesini öngören teknoloji getirileceğine, gübre fabrikalarında hammadde ihtiyacı, emperyalist tekellerden tekel fiyatlarıyla alınan fisfati işliyen teknoloji dayatılmıştır. Bu durum, sanayinin bütün dallarında vardır. 23 Kasım günü başlayan ve Türkiye Makine Mühendisleri Odası tarafından düzenlenen "Sanayi Kongresi-1976" toplantısında Türkiye'li uzmanlar emperyalist tekellerin dayattığı teknoloji üzerinde uzun uzun durdular ve bu teknolojinin yatırım malları sanayinin geliştirilmesine değil, çarpık ve emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden bir sanayileşmeyi teşvik amacıyla getirildiğini, aynı zamanda emperyalist tekellere daha büyük sömürü olanakları yaratmak amacını güttüğünü belirttiler.

Çok uluslu tekellerin başka sömürü olanaklarından biri de Türkiye'deki ucuz emeğin çok uluslu tekellerin metropollerinde sömürülmesidir. Batı Almanya başta olmak üzere, Batı kapitalist ülkelerinde bir milyona yakın Türkiye'li işçi büyük tekeller tarafından aşırı ve amansız bir şekilde sömürülmektedir. Türkiye burjuvazisi de bundan hoşnuttur. Bir yandan işçi sınıfının devrimci gücünü parçalamak, bir yandan istihdam olanakları yaratmanın hiç olmazsa bir kısmından kurtulmak, bir yandan da egemenliğini sürdürmek için döviz kaynağı yaratmak gibi çok yönlü bir çıkar sağlamaktadır. Ve bu çıkarlar çok uluslu tekellerin çıkarlarıyla bütünleşmektedir.

Türkiye burjuvazisinin çok uluslu tekellerle bütünleşmesi ve onlara çok yönlü sömürü olanağı yaratmasının yönlerinden biri de, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki çok uluslu tekellerle dış ticaret ilişkileridir. 1975 yılındaki Türkiye'nin dış ticaret hacmi 6,5 milyar dolar dolara ulaşmıştır. İthalât: 4,7 milyar dolar (1974'e kıyasla % 25 artış). İhracat: 1,4 milyar dolar (1974'e kıyasla % 12 artış). Dış ticaret açığı 3,3 milyar dolardır. Uzmanların kanısına göre, bu yıl dış ticaret açığı 4,5 milyar dolara ulaşacaktır.

Çok uluslu tekellerle mevcut ekonomik, politik ve ticari ilişkiler Türkiye hükümetlerini sürekli olarak borçlanmaya zorlamaktadır. Türkiye'nin dış borçları 134 milyar liraya, iç borçları ise 112 milyar liraya ulaştı. Toplam olarak 246 milyar liraya ulaşan borçların 68,1 milyarını faiz teşkil etmektedir.

Finansman, kredi, yardım adı altında borçlanmalar, yatırımlar ve militarist klikle bütünleşme bakımlarından Batı Alman emperyalizminin Türkiye'de gittikçe artmaktadır. Örneğin, Türkiye'nin dış ticaretinde Batı Almanya başta gelmektedir. Bu yılın Ekim ayında B. Almanya'daki çok uluslu tekellerin temsilcilerinden oluşan 40 kişilik bir heyet Türkiye'ye geldi. Bu heyet, Türkiye'de hükümet ve büyük sermaye çevreleriyle yakın temaslarda bulundu. Sonucu şöyle özetliyoruz: Batı Alman tekelcileri Türkiye hükümetinden ve iş çevrelerinden yapacakları yatırımlar için daha geniş kolaylıklar gösterilmesini ve bazı kayıtların kaldırılmasını istediler. Özellikle Türkiye'nin güneyinde, Adana bölgesinde epey zamandan beri planlaştırılan Serbest Bölgenin bir an önce gerçekleştirilmesini istediler. Her türlü grev ve toplu sözleşme yasağının bulunması öngörülen serbest bölgede yerli ve yabancı tekellere ucuz emek sağlanacağı gibi, Batı Alman tekellerine Orta Doğu'yu denetlemek ve bu bölgeye sarmak olanaklarını da yaratacaktır. Bu gibi serbest bölgelerin yaratılması Türkiye'de büyük sermaye ve hükümet çevrelerinin işine de gelmektedir. Serbest Bölgedeki düşük ücretler, grev ve toplu sözleşme yasakları Türkiye'de yürürlükte

bulunan genel ücret düzeyini etkileyecek ve bu düzeyi düşürecek ,büyük sermayenin istediği "huzur" için de bir basamak olacaktır.

Emperyalizme bağımlı Türkiye tarımını incelediğimizde,tarımsal ihracatın toplam ihracat içinde payının çok büyük olduğunu,ve tarımsal ihracat için/de de pamuk ve tütün ihracatının önemli bir yer işgal ettiğini görüyoruz. Böylece son yıllarda ihracatımızın % 29'u pamuk, % 21,9'unu da tütün oluşturmıştır. Pamuk, tütün ve fındık bir arada ele alındığında bunların ihracat içindeki payı 1938 yılında % 42,8'ken, son yıllarda % 63,9'za yükselmiştir. Bu ürünlerin dünya kapitalist pazarlarındaki isteğe uygun olarak üretildiği açıktır. Toplam tütün ve pamuk üretimi içinde ihracat için yapılan üretimin oranı yıldan yıla büyümüştür.

Türkiye tarımının dışa bağımlı olması dolayısıyla dünya kapitalist pazarlarının talebine uygun üretim yapılması,ülke kaynaklarının yanlış bir şekilde kullanılmasına neden olmakta, ihracat için yapılan pamuk ve tütün üretimi artarken, Türkiye halkının fiziksel yaşantılarını sürdürmeleri için gerekli yiyecek üretimi yeterli derecede ^{toplumu} artmamakta ,böylece Türkiye/zaman zaman ~~toplumu~~ emperyalizmin gıda maddelerine muhtaç kalmaktadır.

Emperyalizm ve yerli ortakları Türkiye'deki sömürü olanaklarını elde tutabilmek için egemen çevreler,büyük sermaye sahipleri ve Demirel hükümeti eliyle faşist yöntemler kullanmaktadırlar. Demirel hükümetinin işbaşına gelmesinden bu yana 100'den fazla devrimci,gizli-açık polis tarafından,faşist çeteler tarafından öldürüldü.Hükümet, devrimcileri,emperyalizme karşı savaşanları,en başta komünistleri ve öteki yurtseverleri zindanlarla, işkence odalarıyla susturmak için Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurmak istedi. Parlametoda çoğunluk ~~minx~~ elinde olduğu halde bu tasarıyı yasallaştıramadı. Tekeller kârlarını arttırmak için kanlı ve daha açık bir faşist düzeni özlüyorlardı. 12 Mart döneminde, yani 29 aylık sıkıyönetim faşizmi döneminde bu tekeller olağanüstü birikimler sağlamıştır. Örneğin Transtürk holdin- gi,

28 yıllık varlığı sırasında elde ettiği kârların üç mislini bu 29 aylık sıkıyönetim devrinde elde etmiştir. Büyük sermaye çevrelerinin ve hükümetin Devlet Güvenlik Mahkemelerini yeniden kurmak istemelerini boşa çıkaran işçi sınıfının direnişi oldu. İşçi sınıfı bu girişime karşı 16 Eylül tarihinde genel grev ilân etti (Türkiye'de genel grevin yasalarca yasak olmasına rağmen). İşçi sınıfının bu çıkışı bütün devrimci güçlerin savaşa katılması, işçi sınıfıyla yakın işbirliğine girişmesiyle sonuçlandı. 17 devrimci örgüt, ki bunlar, öğretmenleri, yazarları, teknik elemanları kapsıyordu, işçi sınıfıyla dayanışma ve işbirliği kararı aldılar. Bu birliği yalnız Maocular ve bazı TİP yöneticileri baltalamak, işçi hareketini arkadan vurmak üzere parçalamak istediler. Fakat kendileri işçi hareketinden izole oldular ve ihanet politikaları daha açık bir şekilde demagoge oldu.

Türkiye işçi sınıfı çok uluslu tekellere ve onların yerli uzantılarına, işbirlikçilerine karşı sert bir sınıf savaşı içindedir. Türkiye Komünist Partisi, bu devrimci süreci geliştirmek, işçi sınıfının savaşını etrafında anti-emperyalist, demokratik bir cephe hareketi geliştirmek için savaşmaktadır. Bu savaşım, özellikle DCM'ne karşı mücadelede daha somut ve daha yüksek bir aşamaya ulaşmıştır. TKP, işçi sınıfının DCM'ne karşı genel grevini var gücüyle desteklemiştir. Bu savaş sırasında Maoculara ve anarşik guruplara karşı savaş da, burjuvazinin en gerici koluna karşı savaşımdan ayırmamıştır, çünkü genel grev sırasında bu sapık akımlara bağlı olanların, en gerici çevrelerin yardımcıları olduğu bir daha açıkça görülmüştür. İşçi sınıfı iç plânda yalnız kalmadığı, sağlam ittifaklar kurduğu gibi enternasyonal plânda da güçlü destekler sağlamıştır. Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansında TKP'nin serbest bırakılması ve devrimci hareketlerle dayanışmanın açığa vurulması istemleri işçi sınıfının ve ona bağlı olanların çok uluslu tekellere, emperyalizme ve işbirlikçilere karşı savaşımına güç katmıştır.

Çok uluslu tekellerin üretim sürecini ve sömürüyü daha geniş

ölçüde enternasyonalleştirdikleri bir gerçektir. Çok uluslu tekellerin bu sürecine karşı proletarya enternasyonalizmini daha da güçlendirmek, kardeş komünist partileri arasındaki, Avrupa kapitalist ülkelerindeki sendikalar arasındaki dayanışma ve işbirliğine daha somut biçimler vermek bir zorunluk olarak belirmektedir.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI